

Scenariusz lekcji do spektaklu: „Wesołe miasteczko”

Nagranie spektaklu: <https://youtu.be/p-9KcYx6qeg>

Zwiastun scenariusza: <https://youtu.be/Z1J7vmufhX4>

Temat zajęć: „Czy jest we mnie więcej misia czy detektywa?”

Autor scenariusza: Grzegorz Babicz

Grupa wiekowa: uczniowie klas 1-3 szkół podstawowych

Czas realizacji: 2 x 45 minut.

Zagadnienia edukacyjne:

- dziecko w oczach dorosłych?
- prawa i obowiązki dziecka,
- uświadamianie sobie swoich granic, potrzeb i umiejętności,

Cele operacyjne:

uczeń/uczennica/uczestnik zajęć:

- potrafi wskazać sytuacje, w których czuje się traktowany zbyt „infantylnie”,
- potrafi wskazać sytuacje, gdy czuje się przeciążony,
- rozpoznaje własne mocne strony i obszary, w których potrzebuje pomocy,
- potrafi powiedzieć, jakiego wsparcia oczekuje od dorosłego.

Formy i metody pracy:

- praca w grupach,
- praca z całą klasą,
- dyskusja kierowana (rozmowa o przesłaniu spektaklu, pytania nauczyciela),
- zadanie kreatywne w grupach,
- refleksja indywidualna.

Materiały dydaktyczne:

- projektor i nagranie spektaklu,
- karta pracy (**Karty pracy**),
- kartka A3, kredki, flamastry.

Wprowadzenie do spektaklu:

Praca nad spektaklem rozpoczęła się od pytania „czy wolelibyście być misiem, czy detektywem?” Uczniowie szybko podzielili się na dwie grupy. W trakcie pracy następował przepływ dzieci między grupami w zależności, od tego czy mówiliśmy o przywilejach czy obowiązkach. Rozmowy szybko przeniosły nad płaszczyznę relacji dorosły - dziecko, w której to młodsze pełni wymyśloną przez tego starszego rolę - misia lub detektywa. Podczas pracy dzieci opowiadały o swoich przeżyciach, trudnym i ważnych momentach a przede wszystkim o swoich potrzebach i rozterkach. Niektórzy traktowani są jak miś - czyli przytulanka, która ma głównie prawa, płynące z tej funkcji, inni jak detektywi, od których ciągle się czegoś wymaga. Gdzie jest granica każdej z tych ról i czy można być trochę misiem i trochę detektywem? Czy potrzebujemy nowych terminów na opisanie tego stanu? Czy Misioktyw, nie jest po prostu dzieckiem, któremu czasem trzeba dawać wyzwania, a czasem pomagać, w sytuacjach, które przekraczają ich umiejętności? O tym właśnie jest nasz spektakl.

W przedstawieniu wykorzystaliśmy stare łejerskie piosenki, którym poprzez teatralizację nadaliśmy nowy sens.

Informacje o spektaklu:

Zespół Aksamitki i Bratki pochodzi ze Szkoły Podstawowej nr 83 „Łejery” w Poznaniu. W spektaklu wystąpili uczniowie klas 2 - Aksamitki i Bratki.

Reżyseria: Grzegorz Babicz

Scenariusz: Klasa i Grzegorz Babicz

Opracowanie muzyczne: Grzegorz Babicz

W spektaklu wykorzystano piosenki „Wesołe miasteczko”, „W gabinecie krzywych luster”, „Diabelski młyn”, „Karuzela” - słowa: Emilia Waśniowski, muzyka: Mariusz Matuszewski.

Przebieg zajęć

Lekcja 1

1. Zadanie rozgrzewka - nauczyciel pyta uczniów jakimi słowami opisaliby detektywa, a jakimi misia. Skojarzenia zapisujemy na tablicy lub dużej kartce.

(10 minut)

2. Wspólne oglądanie spektaklu.

(20 minut)

3. Omówienie spektaklu.

Uczniowie dzielą się ogólnymi wrażeniami:

- Co ich zaniekaowało w spektaklu?
- Czy spektaklowe misie i detektywów można opisać słowami, które wymienili na początku lekcji? I dlaczego?
- Jak myślą, kim w spektaklu były misie a kim byli detektywi?
- Dlaczego bohaterowie mieli wątpliwości czy nadal chcą nimi być?
- Co decyduje, że czujemy się jak misie lub detektywi?

(15 minut)

Lekcja 2

1. Nauczyciel dzieli klasę na pięcioosobowe grupy. Rozdaje materiały z **Karty pracy 1**, na których znajdują się opisy krótkich sytuacji. Grupy przez maksymalnie 5 minut porozmawiają o tym, jak się czują w opisanych sytuacjach oraz podają przykłady ze swojego życia. Następnie nauczyciel rozmawia ze wszystkimi grupami. Poszczególne grupy prezentują swoje odpowiedzi.

Sytuacje:

- „Dorośli robi za mnie coś, co sam umiem zrobić.”
- „Dorośli dają mi zadanie, które jest bardzo trudne i nie wiem, jak zacząć.”
- „Dorośli traktują mnie poważnie i pomagają tylko wtedy, kiedy proszę.”

(15 minut)

2. Uczniowie w czterech grupach przygotowują krótkie scenki teatralne, podczas których prezentują poniższe tematy:

- dorośli wszystko robi za dziecko
- dorośli dają niewykonalne dla dziecka zadanie
- dorośli wspierają dziecko w wykonaniu trudnego zadania
- dorośli dają wskazówki dziecku, ale nie robi zadania za nie.

Dzieci mogą wykorzystać swoje doświadczenia. Ważne, żeby pokazały zachowanie dorosłego/dorosłych oraz reakcję i odczucia dziecka/dzieci.

(20 minut)

3. Praca plastyczna: „Misioktyw” (10 min)

Każde dziecko dostaje kartkę z sylwetką Misioktywa, który jest w połowie misiem a w połowie detektywem.

Po stronie detektywa zapisuje lub rysuje czynności, które potrafi już sam wykonać.

Po stronie misia zapisuje lub rysuje te, przy których potrzebują pomocy dorosłych.

Celem zadania jest uświadomienie dziecku, że jest w nim trochę misia i trochę detektywa i nie należy wstydzić się, że jeszcze nie potrafi czegoś zrobić lub że w czymś potrzebuje pomocy.

Dzieci mogą zabrać prace do domu i pokazać rodzicom.

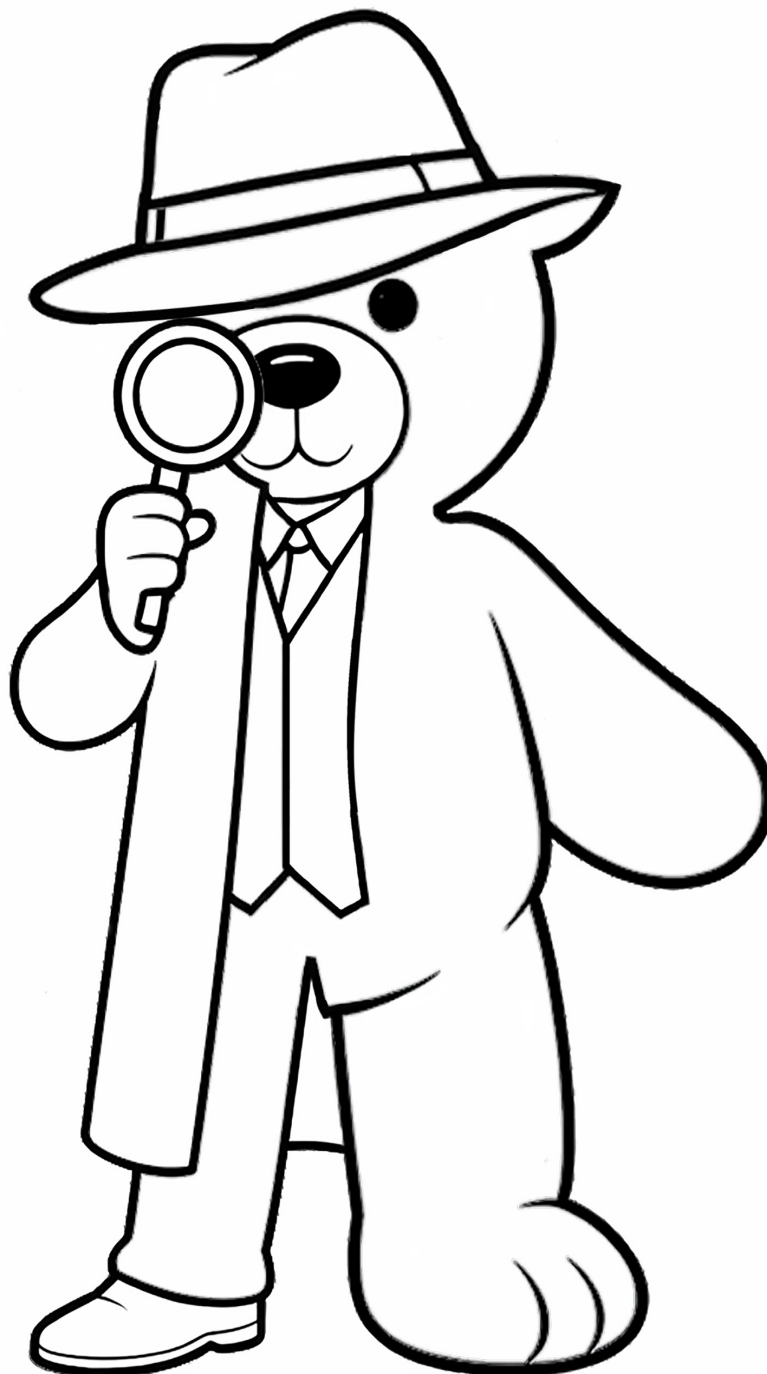
(10 minut)

Karta pracy 2

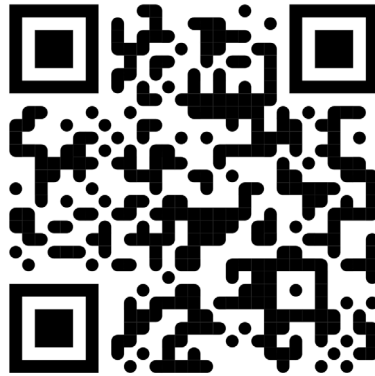
Jako Misioktyw jestem jak:

Detektyw
nie potrzebuję pomocy:

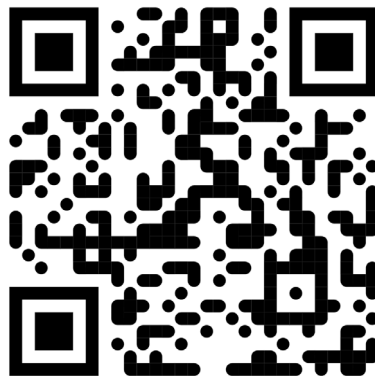
Miś
potrzebuję pomocy:

Nagranie spektaklu:

Zwiastun scenariusza:

Lekcja z
na XX edycję
Festiwalu Dzień Dobry Sztuko

Zadanie publiczne sfinansowano ze środków
Samorządu Województwa Wielkopolskiego

Lekcja z

Wszelkie autorskie prawa majątkowe zastrzeżone dla Poznańskiej Fundacji
Artystycznej